

Sylveſter Jørgenſen: Som man vil ſee, have nogle ærede Medlemmer i Forbindelſe med mig ſtillet Forſlag om at bringe Lovforſlaget tilbage til den ſamme Skikſelſe, hvori det blev vedtaget her i Thinget. Det dertil ſigtende Endringsforſlag blev, ſom bekjendt, vedtaget her ved 2den Behandling med 63 Stemmer mod 9, og det blev forkaſtet i Landſthinget med 22 St. mod 17. Forſaavidt den ærede Ordfører hentydede til, at Indenrigsministeren muligen vilde indhente yderligere Dplyſninger og hentydede til en eventuel ny Lov i den Anledning, ſaa maa jeg bemærke, at det dog maaſtee var rigtigere at afgjøre Spørgsmaalet ſtrag, idet jeg forudsætter, at Sagen ikke vil komme til at foreligge ſynderlig flaverer, efter at diſſe Dplyſninger ere indhentede, end nu er Tilfældet. Jeg troer, at man kan tage til Indtægt for Endringsforſlaget, at der har været forffjellige Meninger ogſaa blandt Udvalgets Medlemmer. Den Omſtændighed, at Spørgsmaalet er kommet frem og vedtaget her ſom et Mindretalsforſlag, kan viſtnok ikke forandre Sagens Betydning, og hvad den Bemærkning angaaer, at Sagen ikke ſkulde være vigtig nok til at henviſes til et Fællesudvalg, maa man dog viſtnok antage, at en Sag, ſom angaaer flere hundrede fattige Familiers Exiſtents, nok kunde fortjene en alſibig Overveiſelſe; dertil kommer den heldige Omſtændighed, at det jo ikke er ſandſynligt, at Endringsforſlagets Vedtagelſe enten vil fremkalde Dpløſning eller Miniſterliſte. Hvad min perſonlige Stilliſg til Forſlaget angaaer, da ſkal jeg ophlyſe, at jeg tidligere, førend jeg havde gjort Forſøg paa rigtigt at trænge ind i denne Sag, har været af ſamme Mening ſom de Medlemmer i Landſthinget, der have forkaſtet Forſlaget. Det, der har bragt mig til en anden Opfattelſe, tør jeg maaſtee tillade mig at berøre. Førend denne Samling blev jeg af Interelſere, ſaavel paa Kliteiernes ſom paa Communens Vegne i et af de ſtorſte Klitfogne i Landet — et Sogn, ſom har en 6 Mile lang Klitſtrækning — opfordret til i Forening med dem at overveie Sagen. Jeg anmodede diſſe Mænd om, at de ſærligt vilde lægge Vægt paa at ſtille ſig ſaaledes, at de fortrinnsviis toge Henſyn til Statskaſſens Lærv, og jeg bethydede dem, at

hvis jeg ikke fik dette Indtryk, kunde jeg intetſomhelſt Henſyn tage til deres Bemærkninger. Som et Beviis paa, at de ogſaa gjorde dette, ſkal jeg fremføre, at de ubtalte for mig den Anſkuelſe, at ſkjøndt Lovforſlaget, ſaaledes ſom det blev vedtaget her i Folkethinget ſiſt, med Henſyn til Byrden vilde kunne være meget trykkende for Kliteierne, vilde man dog finde ſig deri, men at, hvis Lovforſlaget fik en ſaadan Tilſætning, at det blev dem aldeles formeent at lade Faarene græſſe i Klitterne, ſaa vilde dette have den Følge, at endeel fattige Familier lige ſtrag bleve kaſtede over paa Communen, og at det tillige vilde være en meget ſtor Ubillighed imod de paagjældende Klitlobſeiere, hvorom der her er Tale. Naar man nu tænker ſig Forholdet, ſaaledes ſom det er, da er diſſe Kliteieres Exiſtents for endeel afhængig af to Ting. Den ene er den, at Staten, eller det Offentlige, hidtil har ſørgt for og baaret Anſvaret for Sandflugten, og den anden Ting er den, at de vedkommende Folk, ſelv om den tidligere Lovgivning end ikke ligefrem har tilſtedet det, have havt en for dem ikke ubetydelig Biindtægt derved, at deres Faar have kunnet græſſe i Klitterne om Vintertiden. Diſſe to Fordele vilde ved denne Lov begge blive dem berøvede, hvis ikke Endringsforſlaget bliver vedtaget, og det vilde være omtrent det Samme, ſom at den lovgivende Magt ſaa at ſige med et Pennesſtrøg tilintetgjør en heel Deel fattige Familiers Exiſtents. Endringsforſlaget er jo beſuden ſaa ſtærkt begrændſet, at det Offentlige viſtnok ikke har Noget at befrygte i den Retning, Staten er repræſenteret ved Klitinspecteuren og Overklitfogden, Amtet er repræſenteret ved det af Amtsrådet til Sandflugtſcommiſſionen valgte Medlem, og Communen, forſaavidt dens Beboere ikke ere Kliteiere, ere ogſaa repræſenterede gjennem det Medlem af Sandflugtſcommiſſionen, der paa Communens Vegne tiltræder den. Naar man beſuden tager Henſyn til, at det, ſom her tilſaaes, ikke er en Tilladelſe, ſom gives for hele Aaret, men en Tilladelſe, ſom kun gives i Vintertiden, nemlig for den vaade Aarſtid, for en Tid, hvor Sandet ikke vil lide noget, og Sandflugten ikke vil vækkes ved, at Faarene træde paa Sandet, ſaa maa